

Dotze poemes i Carles Pastor

‘Els ulls de Bob’ és el seu tercer treball discogràfic. Carles Pastor ha volgut posar música a la creació poètica valenciana actual i n’ha sortit un disc bell i personalíssim.

Carles Pastor té un gos, es diu Bob i és cec. Vet aquí l’explicació del títol que ha posat al disc, de la imatge que l’il·lustra: “D’alguna manera, els seus ulls són jo; com un gos pigall però a l’inrevés.”

Des d’aquesta lògica poètica s’explica perfectament la seva música, les cançons, aquest disc promiscu i únic que ha creat amb voluntat que perduri. Hi ha la seva veu, i la guitarra, hi ha la col·laboració de Miquel Gil i l’obra gràfica de Jordi Albinyana, que també és músic i que ha creat una icona multicolor per aconseguir que cada CD sigui especial i irreplicable. I hi ha onze poetes, també, convocats per la música, rendits a les bones arts del cantautor. Del *bluesman*. Del rocker i narrador.

Les etiquetes són cada vegada menys precises, més volàtils, va reflexionant Pastor en veu alta. Per a ell i per als altres. “He tingut discussions fins i tot familiars sobre aquest tema. Mai no és clar. Realment sóc un cantautor: faig les meues cançons i les cante. Un cantautor amb moltíssima influència del blues. I del rock. I també de la música popular. Tot es barreja. Els passa a molts músics, això: cada volta juguem amb més estils. Si vénis a un concert meu, tant em pots trobar tocant amb una violinista com amb dues guitarres, no se sap. Cantautor pot ser una definició que ho englobe, potser, no?”

I un dia va voler fer “un disc de poetes”. Cercava lletres. En va parlar amb Albinyana, que en va parlar amb Mompó i ja va estar. Jordi Albinyana i Francesc Mompó, l’un pintor i músic, l’altre escriptor, són, a més a més, allò

que se’n diu agitadors culturals, creadors de coincidències. Quan Carles Pastor va trobar que li agradaven els versos de Mompó i li va demanar si coneixia més poetes, tot va ser fàcil de rimar. De seguida va rebre una pluja de poemes, de llibres (Manel Alonso, per exemple, va considerar que fer-li’n selecció prèvia hauria estat imposar “els que m’agraden a mi, de manera que li vaig demanar l’adreça postal i li vaig enviar tot el que tinc publicat”). I en va començar la selecció.

Cosa que no és senzilla, ens explica: “No tots els poemes es poden musicar. I m’havien d’agradar. Després, calia que tingueren aquesta possibilitat de passar a cançó. I que hi compartira intencions, que parlaren d’alguna cosa que jo haguera viscut o de temes socials que tenia ganes de contar. Jo hauria estat incapaç d’escriure així, tan ben escrit i tan de tot.”

Encaixar després música i lletra no és senzill. Carles Pastor resol cadascun dels dotze reptes amb naturalitat. És clar que rere cada poema que ara és també cançó hi ha molta feina, hores d’encaix i delicadeses. Però no ho sembla. I aquesta és la gràcia, també.

Per a treure la música que va trobar que hi havia a cadascun dels textos, Pastor explica que mirava de passar a partitura “el sentiment, la cara que em quedava a mi quan havia llegit el poema”. Per això, per exemple, “A Guillem Agulló”, dedicat al jove independentista assassinat l’any 1993, té una música que transita “entre la tristesa i la ràbia”. Per això “A Mercè del temps” de seguida pren melodia d’amor. Per això “Les muntanyes”,

EL TEMPS

que parla de la llibertat sexual, té un aire de festa. Però hi ha poemes, en canvi, que passen a cançó “segons la interpretació que hi dona el músic”. I, així doncs, “Que sempre torna”, un tema que descriu amb duresa la situació política al País Valencià, té un tractament gairebé narratiu, com si Carles Pastor hi hagués volgut les notes contingudes, com si digués: “Escolteu què hi diu, aquí, i traieu-ne les vostres conclusions.”

No és pas un procés innocu, aquest de fer d’un poema, cançó. Manel Alonso, per exemple, relata que ja no pot pensar en el seu poema “sense sentir les seues veus”. El fan junts Carles Pastor i Miquel Gil, i aquesta “combinació de veus tan radicalment oposades” encara va

colpir més l'escriptor, quan les va sentir que cantaven aquell seu clam contra la violència masclista. Més que això, li va passar. I ens ho explica: "En un moment determinat, el poema diu 'dona, la teua llar' i Miquel Gil hi fa 'ai'. Doncs, per a mi, ara, eixe 'ai' ja forma part del text. Ja no hi puc pensar sense eixe 'ai' de Miquel Gil, que pareix que li isca de l'ànima. Tan poqueta cosa com sembla i expressa molt, eixe 'ai'."

Carles Pastor volia fer un disc de poetes contemporanis, i ben vius, "per a tenir-los a prop, per a poder-hi compartir el treball". I és des d'aquesta voluntat d'intersecció que va anar creant les cançons, que en va enregistrar maquetes a mig fer i els les enviava, perquè diguessin què, com veien que anava sonant: "I em digueren tots que sí." Francesc Mompó recorda com va anar que sentís per primera vegada "A Guillem Agulló" desdoblant en cançó: "Fou al sopar dels Innocents, a Alcúdia. Carles em va dir: 'Ix un moment', i allà assegut en un banc, amb la guitarra, la va cantar." El primer enregistrament, per tant, d'aquest tema, devia ser el que en va fer Mompó mateix amb el seu telèfon mòbil, traspalsat i emocionat: "És que l'havia escrit quan feia pocs mesos que havien assassinat Guillem, que havia estat alumne del meu institut, i sentir-ho de cop, de nit, allà, va ser un còctel de sensacions molt intenses."

El fet és que *Els ulls de Bob* són una deu de sorpreses. De paraules i notes i cordes vocals que es completen. N'és exemple un tema, "Juliol", gairebé "un parany", precisa Mompó: "Només és musical, fa un canvi en el disc, però al llibret de dins hi apareix la lletra." Té explicació: "En eixir el CD, Carles em va dir: 'Mira això.' I jo: 'Ostres, m'agrada, de qui és?' I ell: 'Però si és teu!'" El misteri es resol una matinada, quan tots dos artistes anaven "bastant avançats etílicament", somriu ara Mompó: Pastor va tocar un tema encara embastat, va reptar el poeta a escriure i allà mateix van sorgir els versos que descriuen la calina de l'estiu. Un poema que lletrifica la música, per tant. Perquè tot és possible, a *Els ulls de Bob*. Ben mirat, fins i tot sembla, en sentir els temes d'aquest disc, que, a dins, hi continuen passant coses.

Onze poetes d'ara

Aquests són els poemes que Carles Pastor ha convertit en cançons per a *Els ulls de Bob*:

- "Que sempre torna", de Jaume Pérez Montaner
- "Síndrome d'abstinència, de Ramon Guillem
- "Adagio", d'Isabel Robles
- "Galimaties", d'Eusebi Morales
- "Les muntanyes", de Maria Fullana
- "Paròdia", d'Encarna Sant-Celoni
- "A Guillem Agulló" i "A Mercè del temps", de Francesc Mompó
- "A la mesura de les teues coses", de Teresa Pasqual
- "Capital del dolor", d'Enric Monforte
- "Dona", de Manel Alonso
- "Deixeu-me", de Berna Blanch

Núria Cadenes